

ΑΠΟΒΡΑΔΑ

Ἄτελειωτ' εἶναι ἡ στράτα μου
 κ' ὁ δρόμος π' ἀκλουθῶ
 Ἀτελειωτ' ἀγκαθόσπαρτη καὶ αἱματοβαμμένη
 σὲ ποιά κορφαδά ἡ στράτα μου
 καὶ ποῦ στερνά πααίνει,
 κ' ἐγὼ δὲν τὸ γροικῶ ...

Δαχάνισαν, κουρίζτηκαν
 καὶ σὰν ἀελπισμένοι
 μοῦ γενέουν οἱ συντρόφοι μου
 πῶς μάταια τραῶ,

Μὰ γῶ, μὲ κάποιο ῥόφυτο
 ποῦ ἀπ' τὴν καρδιά μου βγαίνει,
 Θυμῆμαι πῶς ἡ στράτα μου
 πρὸς κάπου μὲ παγαίνει.

Κι' ἀλύπητος ἀφέντης
 Κρατῶντα: τὸ Σταυρὸ,
 καὶ πάλι κατοπίσω μου
 σὰν σκλάβους τοὺς τραῶ.

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Σὰν τέλειωσεν ἡ Ἰμέρα
 Κι' ἡ Σιωπὴ κι' ἡ Νύχτα ἐπήχτωνε φριχτὴ
 Ἀποσταμένη—ἐγυρε—
 —Σὰν σὲ βαθειὰ Πηγὴ—
 Κάποια, πᾶγάπησε πολὺ,
 νὰ ἔσναϊδῆ τὸν Ἥσκιο τῆς Ψυχῆ—

Καὶ σὰν τὰ γλυκοκούνησεν
 Ἀνάλαφρα ἓνα χέρι
 τὰ Νέφια 'πὸ ψηλῶ,

Ὡσὰν διαμάντι ἀντίφεξε
 στὰ τρισάθα ἔν' ἀστέρι
 — Ἡ Ἰδία τῆς θωριά.

